

Naslov originala:

THE MINORITY REPORT

PHILIP K. DICK

Copyright © 1956 Philip K. Dick estate, with permission of Wylie
Translation Copyright © 2017, Kontrast izdavaštvo

Za izdavača:

Vladimir Manigoda

Urednik:

Nađa Parandilović

Prevod:

Nađa Parandilović

Lektura i korektura:

Kontrast izdavaštvo

Grafičko oblikovanje:

Jelena Lugonja

Štampa:

Kontrast štampa

Tiraž:

500

Izdavač:

Kontrast, Beograd

Klaonička 2, Zemun

e-mail: jakkontrast@gmail.com

kontrastizdavastvo.com

facebook.com/KontrastIzdavastvo

www.glif.rs

SUVIŠNI
IZVEŠTAJ
FILIP
K. DIK

KONTRAST
Beograd, 2107.

1

Prvo što je Anderton pomislio kada je video mladića bilo je: Čelavim. Sve sam čelaviji, deblji i stariji. Ali to nije glasno izgovorio. Umesto toga, on se odmakao od stola, ustao, odlučno zaobišao sto, i krenuo prema mladiću sa ukrućenom rukom ispred sebe. Usiljeno srdačan, Anderton se nasmešio i rukovao sa mladićem. „Vitver?“, upitao je, uspevši da mu pitanje zazvuči opušteno.

„Tako je“, reče mladić. „Ali vi me, naravno, možete zvati Ed. To samo ukoliko ni vi ne volite formalnosti kao ja.“ Po njegovom svetlom, samouverenom licu moglo se videti da se ta stvar može smatrati rešenom. Od ovog trenutka njih dvojica će biti Ed i Džon, i sve će od samog početka biti u znaku korektne saradnje.

„Je li vam bilo teško da pronađete zgradu?“, upita Anderton uzdržano, trudeći se da izbegne previše prijateljski uvod. Bože dragi, moram pronaći neki oslonac. Znojio se i osećao da ga hvata strah. Vitver se kretao kroz kancelariju kao da je već poseduje – izgledalo je kao da je premerava. Zar ne može da se strpi par dana, bar onoliko koliko bi bilo pristojno?

„Nije mi bilo teško”, odgovori Vitver vedro, držeći ruke u džepovima. Sa interesovanjem je razgledao debele dosijee na policama koje su bile duž zida. „Sigurno vam je jasno da ne dolazim nepripremljen u vašu agenciju. Razvio sam dosta teorija o tome kako se rukovodi Preduzločinom.”

Anderton pripali lulu drhtavim prstima. „I, kako se rukovodi? Baš me zanima.”

„Ne tako loše”, reče Vitver. „Zapravo, veoma dobro.”

Anderton ga je posmatrao netremice.

„Je li to vaše lično mišljenje? Ili samo neka fraza?”

Vitver otvoreno dočeka njegov pogled. „To je i lično i zvanično mišljenje. U Senatu su zadovoljni vašim radom. Zapravo, oduševljeni su.” Zatim dodade: „Onoliko koliko starci mogu biti oduševljeni.”

Andertona podiđoše žmarci, ali spolja ostade miran. Nije mu, doduše, bilo lako. Pitao se šta Vitver zaista misli. Šta li se zapravo dešava ispod te kratko ošišane plave kose? Mladićeve oči bile su plave, blistave – i uznemirujuće pronicljive. Vitver nije bio nimalo naivan... A bilo je očigledno i da je izuzetno ambiciozan.

„Koliko sam razumeo”, reče Anderton oprezno, „vi ćete biti moj pomoćnik dok ne odem u penziju.”

„Tako sam i ja shvatio”, odgovori ovaj bez oklevanja.

„Što bi se moglo desiti ove godine, ili sledeće – ili za deset godina.” Lula je podrhtavala u Andertonovoj ruci. „Ne žurim

se u penziju. Ja sam osnovao Preduzločin, i slobodan sam da ostanem koliko mi se bude htelo. U pitanju je isključivo moja odluka.”

Vitver klimnu glavom sa nepromenjenom vedrinom na licu.

„Naravno.”

Anderton učini napor da ostane miran.

„Samo sam želeo da se zna kako stoje stvari.”

„Da, da, to treba znati od samog početka”, složi se Vitver.

„Vi ste gazda.” Zatim upita, delujući sasvim iskreno i prirodno: „Hoćete li da mi pokažete organizaciju? Voleo bih što pre da se upoznam sa načinom rada.”

Oni se uputiše osvetljenim prolazom između zaposlenih kancelarija, i Anderton reče: „Verujem da vam je poznata teorija Preduzločina. Mislim da treba krenuti od te pretpostavke.”

„Podaci su dostupni javnosti”, odgovori Vitver. „Zahvaljujući vašim prekognitivnim mutantima, vi ste hrabro i odlučno uspeli da ukinete naknadni kazneni sistem, zatvore i kazne. Kao što svi mi znamo, kazna nikada nije bila naročito uspešno vaspitno sredstvo, a i teško da je mogla pružiti utehu žrtvi koja je već mrtva.”

Stigli su do lifta koji se spuštao pod zemlju. Kada lift krenu da leti sa njima naniže, Anderton reče: „Verovatno ste svesni osnovnog pravnog nedostatka preduzločinačke metodologije. Mi privodimo pojedince koji još uvek nisu prekršili zakon.”

„Ali će ga svakako prekršiti”, reče Vitver sa ubedenjem.

„Na sreću, oni ga ne prekrše – zato što ih mi uhvatimo pre toga, pre nego što stignu da naprave prekršaj. Zbog toga je sam kriminal postao čista metafizika. Mi tvrdimo da su oni krivi, a oni, s druge strane, tvrde da su nedužni. Mada oni u suštini i jesu nedužni.”

Lift ih je spustio na željeni sprat, i oni su ponovo išli kroz žuto osvetljeni hodnik. „Mi u našem društvu nemamo teških zločina”, nastavio je Anderton, „ali zato imamo zatvorski logor pun potencijalnih kriminalaca.”

Vrata su se otvorila pred njima, i oni se nađoše u analitičkom odeljenju. Ispred njih su bili zadivljujući redovi opreme – data-prijemnici i mašine pomoću kojih se proučavao i sređivao pristigli materijal. A pred svom tom mašinerijom sedelo je troje prekognita, koji su bili gotovo izgubljeni u lavirintu žica i kablova.

„Evo i njih”, reče Anderton suvo. „Kako vam se čine?”

U sumornoj polutami mašinskog sveta, tri idiota su sedela i brbljala. Svaki neartikulisani glas i slučajni slog bili su izanalizirani, upoređeni, prevedeni u vizuelne simbole, preneseni na standardne kodne kartice i ubačeni u predviđena ležišta. Idioti su brbljali po ceo dan, zarobljeni u svojim specijalnim stolicama sa visokim naslonima za koje su bili vezani metalnim kopčama i zamršenim kablovima i štipaljka. Fiziološke potrebe obavljali su automatski. Duhovnih potreba nisu imali. Slični biljkama, samo su mumlali, dremali i postojali. Njihove misli su bile tupe, konfuzne, pod velom senki.

Ali te senke nisu bile senke sadašnjosti. Ova tri mutava, nedefinisana stvora, sa uvećanim glavama i zakržljanim telima,

mogla su da vide budućnost. Analitički uređaji beležili su pro-ročanstva, i dok si tri idiotska prekognita govorila, mašinerija ih je sa pažnjom slušala.

Po prvi put sa Vitverovog lica je nestala ona bezbrižnost i vedrina. Njegove oči su poprimile zgađen i pometen izraz – bila je to neka mešavina stida i moralnog negodovanja. „Ovaj prizor nije... prijatan”, promrmlja. „Nisam imao pojma da su toliko...” Mučio se da pronade pravu reč, gestikulirajući. „To-liko... deformisani.”

„Deformisani i zaostali”, Anderton se odmah složio. „Naročito devojka. Dona ima četrdeset pet godina. A izgleda kao da ima deset. Njihov talenat im usisava sve ostale funkcije; esp-oblast narušava ravnotežu čeonog režnja. Ali što bi nas bilo briga za to? Mi iz njih crpemo proročanstva. Oni nam daju sve što nam treba. Oni ne razumeju ništa od toga, ali zato mi razumemo.”

Vitver poslušno priđe mašineriji. Iz jednog od ležišta prikupi gomilu kartica. „Jesu li ovo imena koja su do sad prikupljena?”, upita.

„Očigledno.” Mršteći se, Anderton mu uze kartice. „Još uvek nisam stigao da ih pregledam”, reče on, nestrpljivo prikri-vajući nezadovoljstvo.

Fasciniran, Vitver je posmatrao kako mašinerija izbacuje novu karticu u sada već prazno ležište. Ubrzo se pojavila i druga, pa treća. Diskovi su zujali izbacujući kartice jednu za drugom. „Prekogniti sigurno vide daleko u budućnost”, prime-ti Vitver.

„Oni vide u prilično ograničenom opsegu”, objasni Ander-ton. „Nedelju ili dve unapred, u najboljem slučaju. Veliki broj

podataka koje dobijemo su beskorisni – jednostavno nisu relevantni za ono čime se mi bavimo. Te podatke mi prosleđujemo drugim agencijama, a one nam zauzvrat šalju svoje podatke koji nam mogu biti od koristi. Svaki važniji biro ima svoj podrum sa dragocenim 'majmunima.'”

„Majmunima?“, Vitver se zbunjeno zagleda u njega. „Ah, da, razumeo sam. Ne pričaj o onome što nisi video, i tako to. Vrlo duhovito.”

„Vrlo prikladno.” Anderton automatski pokupi nove kartice koje je izbacila rotirajuća mašinerija. „Neka od ovih imena sasvim ćemo odbaciti, dok je većina preostalih povezana sa sitnim prekršajima, kao što su: krađe, utaje poreza, fizički napadi, iznude. Siguran sam da ovo već znate – Preduzločin je smanjio broj prekršaja za 29.8 procenata. Tako da se danas retko možemo susresti sa zločinima kao što su ubistvo ili izdaja države. Na kraju krajeva, počinilac je svestan da ćemo ga zatvoriti u zatvorski logor pre nego što mu pođe za rukom da izvrši neki zločin.”

„Kada je poslednji put zaista došlo do ubistva?“, upita Vitver.

„Pre pet godina”, reče Anderton, sa ponosom u glasu.

„Kako se to desilo?”

„Zločinac je uspeo da pobegne našim ekipama. Imali smo njegovo ime – zaravo, znali smo sve detalje zločina, uključujući i ime žrtve. Znali smo tačno vreme i mesto planiranog krivičnog dela. Ali uprkos svemu tome, on je uspeo da ga izvrši.” Anderton slegnu ramenima. „Najposle, ne možemo sve da ih uhvatimo.”

Razbacao je kartice kao da hoće da ih promeša. „Ali zato možemo većinu.”

„Jedno ubistvo u pet godina.”

Vitverovo samopouzdanje se vraćalo. „To je zadivljujući rezultat... Treba da budete ponosni.”

Anderton reče tiho: „I jesam ponosan. Pre trideset godina ja sam razvio svoju teoriju – još u ono vreme kada su sebičnjaci smišljali kako na brzinu da opelješe berzu. Još tad sam imao viziju o nečemu zakonitom – nečemu što će biti od izuzetne koristi društvu.”

Dobacio je svežanj kartica Voliju Pejdzju, svom podređenom u odeljenju sa majmunima. „Pogledaj koji su nam potrebni”, reče mu. „Postupi po sopstvenoj proceni.”

Pejdz nestade sa karticama, i Vitver zamišljeno reče: „To je velika odgovornost.”

„I jeste”, složi se Anderton. „Ako dopustimo da nam samo jedan zločinac umakne – što se dogodilo pre pet godina – jedan ljudski život imamo na savesti. Odgovornost je isključivo naša. Ako omanemo, neko će da strada.” On gorko izvuče tri nove kartice iz ležišta. „Društvo nam je ukazalo veliko poverenje.”

„Jeste li ikada bili u iskušenju da...” Vitver je oklevao. „Hoću da kažem: neki od onih koje uhvatite mogli bi da ponude mnogo.”

„To ne bi izašlo na dobro. Duplikati kartica izlaze u glavnom štabu vojske. Upravo zbog kontrole i ravnoteže. Oni u bilo kom trenutku mogu da provere šta radimo.” Anderton baci pogled na gornju karticu. „Zato čak i kada bismo hteli da prihvatimo...” On zastade stegnuvši usne.

„Šta je bilo?”, upita Vitver radoznalo.

Anderton pažljivo savi gornju karticu i gurnu je u džep. „Ništa”, promrmlja. „Stvarno ništa.”

Mrzovolja u njegovom glasu natera Vitvera da porumeni. „Ja vam se uopšte ne sviđam”, primeti on.

„To je tačno”, reče Anderton. „Ne sviđate mi se. Ali...”

Ni sam nije mogao da veruje koliko mu je ovaj mladić antipatičan. Činilo mu se da je to nemoguće – to zaista i nije bilo moguće. Nešto nije bilo u redu. Iako ošamućen, on je pokušavao je da sredi misli.

Na kartici je bilo njegovo ime. U prvom redu – već optuženi budući ubica! Prema perforaciji na kartici, Džon A. Anderton, komesar Preduzločina, trebalo je da ubije čoveka – i to do kraja sledeće nedelje.

Sa apsolutnim, neodoljivim ubedeњem, on nije verovao u to.

2

U spoljnoj kancelariji, zaokupljena razgovorom sa Pejdžom, stajala je Andertonova vitka i privlačna mlada supruga, Liza. Zanesena oštrom i živom raspravom o politici, ona jedva da podiže pogled kada su u prostoriju ušli Vitver i njen suprug.

„Zdravo, draga”, reče joj Anderton. Vitver je ćutao. Ali njegove svetle oči nakratko zasijaše zaustavivši se na smeđokosoj ženi u policijskoj uniformi uskog kroja. Liza je sada bila jedan od izvršnih rukovodilaca Preduzločina, ali Vitver je znao da je ona nekada bila Andertonova sekretarica.

Primitivši zainteresovanost na Vitverovom licu, Anderton se zamisli. Podmetanje kartice u mašinu zahtevalo bi saučesnika iznutra – nekoga duboko povezanog sa službom i sa pristupom analitičkoj opremi. Mala je verovatnoća da bi to bila Liza, ali to ipak nije isključeno.

Ovakva zavera bi, naravno, morala da bude veoma složena i da poprimi široke razmere, mnogo šire nego što je ubacivanje „napakovane” kartice. Verovatno su bili izmenjani pola-

zni podaci. U stvari, teško se moglo odrediti koliko su daleko unazad bile načinjene izmene. Podišla ga je jeza i krv mu se sledila u žilama kada je počeo da nazire mogućnosti. Njegov prvobitni poriv – da otvori mašine i ukloni sve podatke – bio je beskoristan i primitivan. Trake sa podacima su se verovatno poklapale sa karticom. Tako bi samo još više delovalo kao da je kriv.

Ostalo mu je otprilike dvadeset četiri sata. Tada će ljudi iz vojske proveriti svoje kopije kartica i otkriti da postoji nepodudarnost. Pronaći će duplikat kartice koju je prisvojio. Kod njega je bio samo jedan primerak, tako da bi bilo svejedno i kad bi kartica koja je savijena u njegovom džepu ležala na Pejdzovom stolu – svima pred očima.

Sa ulice je dopiralo brujanje motora policijskih vozila koja su kretala u redovnu patrolu. Koliko će sati proći pre nego što se neko od njih ne zaustavi ispred 'njegove' kuće?

„Šta ti je, dragi?“ Liza ga upita zabrinuto. „Izgledaš kao da si video đavola. Jesi li dobro?“

„Dobro sam“, uveravao ju je Anderton.

Delovalo je kao da je Liza odjednom postala svesna oduševljenog pogleda kojim ju je Ed Vitver odmeravao. „Je li ovaj gospodin tvoj novi saradnik, dragi?“, upita ona.

Anderton joj nevoljno predstavi svog novog pomoćnika. Liza mu se srdačno osmehnu u znak dobrodošlice. Je li to između njih prostrujala skrivena svest o zavereništvu? Anderton nije bio siguran. Gospode, počeo je da sumnja u sve – ne

samo u svoju ženu i Vitvera, već i u desetak svojih najbližih saradnika iz službe.

„Vi ste iz Njujorka?“, upita Liza.

„Ne“, odgovori Vitver. „Najduže sam živeo u Čikagu. Trenutno stanujem u jednom od onih velikih hotela u centru. Samo trenutak – tu mi je negde posetnica sa imenom hotela.“

Dok je on strpljivo preturao po džepovima, Liza reče: „Da li biste možda želeli da večerate sa nama. Budući da ćemo raditi zajedno, mislim da bi trebalo bolje da se upoznamo.“

Anderton iznenađeno koraknu unazad. Postoji li šansa da je druželjubivost njegove žene mogla biti nevinna i slučajna? Vitver je sada imao izgovor da pođe do njihove kuće sa njima. Duboko uznemiren, Anderton se naglo okrenuo i pošao prema vratima.

„Gde si krenuo?“, upita Liza začuđeno.

„Do odeljenja sa majmunima“, reče joj on. „Želeo bih da proverim neke neobične podatke na trakama pre nego što ih vidi vojska.“ Našao se u hodniku pre nego što je Liza uspela da smisli prihvatljiv razlog da ga zadrži.

On se brzo uputio prema rampi na drugom kraju prostori-je. Taman je krenuo niz spoljne stepenice prema pločniku na ulici, kada se Liza zadihana stvorila pokraj njega.

„Šta te je, za ime Boga, spopalo?“ Ona ga uhvati za mišicu i hitro mu prepreči put. „Znala sam da si pošao napolje“, uzvikhula je. „Svi misle da si...“ Naglo je prekinula. „Hoću da kažem, ponašaš se tako ćudljivo.“

Ljudi su prolazili pored njih – uobičajena poslepodnevna gužva. Ne obraćajući pažnju na to, Anderton skloni ženine prste sa svoje mišice. „Pokušavam da se izvučem”, reče joj. „Dok još ima vremena.”

„Ali... zašto?”

„Prave mi klopku – smišljeno i zlonamerno. Onaj lik namerava da preuzme moj posao. Senat planira da me ukloni uz pomoć njega.”

Liza ga je izbezumljeno posmatrala.

„Ali meni je delovao kao baš fin mladić.”

„Fin je kao zmija mokasinka.”

Lizina zbunjenost je prerasla u nevericu. „Ne verujem u to. Mili, sva ta napetost kojoj si stalno izložen...” Nesigurno se osmehujući, započe novu misao: „Teško je poverovati da Ed Vitver pokušava da ti namesti. I da hoće, kako bi mogao? Ed svakako ne bi...”

„Ed?”

„Pa zar se ne zove tako?”

Njene smeđe oči blesnuše od uplašenosti i divljeg besa. „Gospode bože, pa tebi su svi sumnjivi! Zar stvarno misliš da sam i ja na neki način umešana u to?”

On malo razmisli. „Nisam siguran.”

Liza mu se približi gledajući ga gnevno. „To je besmislica. Mada vidim da veruješ u nju. Možda bi trebalo da odeš na nekoliko nedelja. Zaista ti je potreban odmor. Sva ta napetost i odgovornost, pa dolazak novog, mlađeg čoveka... Ponašaš se paranoično. Zar ne vidiš? Ljudi kuju zaveru protiv tebe... Reci mi, imaš li ikakve dokaze za to?”

Anderton izvadi novčanik i izvuče presavijenu karticu.

„Prouči ovo pažljivo”, reče i pruži joj napisano ime.

Njeno lice preblede, i ona oštro i suvo udahnu.

„Nameštaljka je prilično očigledna”, reče joj Anderton trudeći se da bude što sabraniji. „Ovo će Vitveru pružiti zakoniti izgovor da me odmah ukloni. Neće morati da čeka da se povučem.” Zatim tmurno dodade: „Oni znaju da bih ovde bio dobar još koju godinu.”

„Ali...”

„To će okončati sistem kontrole i ravnoteže. Preduzločin više neće biti nezavisna agencija. Senat će kontrolisati policiju, a zatim...” On stisnu usne. „Zatim će preuzeti i vojsku. To je zapravo sasvim logično. Sasvim je normalno što osećam netrpeljivost i neprijateljstvo prema Vitveru – normalno je jer ja imam razlog za to. Niko ne voli da ga zameni mlađi, i da bude otposat na pašu. Sve je fantastično smišljeno – osim činjenice da ja uopšte ne nameravam da ubijem Vitvera. Međutim, ja to ne mogu da dokažem. Šta mi onda preostaje da učinim?”

Sasvim bleđa kao bez kapi krvi, Liza je odmahivala glavom. „Ja... ne znam. Dragi, kad bi samo...”

„Sada”, nastavi odjednom Anderton, „idem kući da spakujem stvari. To je otprilike sve što mogu da isplaniram unapred.”

„Stvarno nameravaš... da se sakriješ?”

„Da. Ako bude potrebno, možda odem čak tamo među kolonijalne planete u Kentauru. To je drugima već polazilo za rukom, a ja imam dvadeset četiri sata prednosti.” Odlučno se okrenuo. „Ti se vrati unutra. Nema svrhe da ideš sa mnom.”

„Odakle ti pomisao da bih htela?”, upita Liza tvrdo.

Anderton je potpuno zatečen zurio u nju.

„Pa zar ne bi?” Zatim je promrmljao u čudu:

„Ne, vidim da mi i dalje ne veruješ. I dalje misliš da je sve ovo moja uobrazilja.” On lupnu rukom po kartici. „Čak ni ovakav dokaz nije dovoljan da mi poveruješ.”

„Ne, nije”, složi se Liza odlučno. „Nisi pažljivo pogledao, dragi. Na kartici nema imena Eda Vitvera.”

Anderson iznenađeno uze karticu od nje.

„Niko nije rekao da ti nameravaš da ubiješ Eda Vitvera”, Liza nastavi žurno, tankim, drhtavim glasom. „Mora da je kartica originalna, razumeš? I to nema nikakve veze sa Edom. On ne kuje nikakvu zaveru protiv tebe, niti bilo ko drugi.”

Suviše zbunjen da bi odgovorio, Anderton je stajao i proučavao karticu. Bila je u pravu. Ed Vitver nije bio naveden kao žrtva. U petom redu, mašina je uredno odštampala ime:

LEOPOLD KAPLAN

Zbunjeno je gurnuo karticu u džep. To je bilo ime koje nikada ranije nije čuo.

3

Kuća je bila hladna i pusta, i Anderton je gotovo istog trena počeo da se sprema za put. Dok se pakovao, misli su mu se rojile po glavi.

Moguće je da je pogrešio u vezi sa Vitverom – ali kako da bude siguran? Na kraju krajeva, zavera protiv njega bila je daleko složenija nego što je isprva pomislio. Vitver je u celoj slici možda bio samo beznačajna marioneta koju je pokretao neko drugi - neka udaljena, neznana figura, jedva raspoznatljiva u odnosu na pozadinu.

Napravio je grešku kad je Lizi pokazao karticu. Bez sumnje, ona će preneti Vitveru sve do detalja. On nikada neće napustiti Zemlju, niti će imati priliku da otkrije kako izgleda život na jednoj od pograničnih planeta.

Dok je razmišljao o tome, iza njega zaškripa daska na podu. On se okrenu u suprotnom pravcu od kreveta, stežući u rukama izbledelu zimsku jaknu – i za tren oka se nađe ispred otvora cevi sivoplavog A-pištolja.

„Nije vam trebalo dugo”, reče on, zureći gorko u krupnog, ćutljivog muškarca koji je stajao u smeđem kaputu sa pištoljem u ruci na kojoj je bila rukavica. „Je li se bar malo dvoumila?”

Lice provalnika nije promenilo izraz nakon njegovih reči. „Ne znam o čemu pričate”, reče. „Krenite sa mnom.”

Iznenaden, Anderton spusti jaknu. „Vi ste iz agencije? Niste policajac?”

Dok se on bunio i negodovao, izgurali su ga ispred kuće, sve do limuzine koja je stajala nedaleko. Iza njega se smesta stvoriše tri teško naoružana čoveka. Zalupiše se vrata i vozilo pojuri prema autoputu koji je vodio iz grada. Nepomična i odsutna lica oko njega ljuljala su se zajedno sa pokretima automobila koji se velikom brzinom kretao prema mrklo mračnim otvorenim poljima pored kojih su brzo prolazili.

Dok je Anderton i dalje pokušavao da shvati značenje onoga što se desilo, vozilo je stiglo do usećenog sporednog puta, skrenulo i spustilo se u mračnu podzemnu garažu. Neko uzviknu naređenje. Teška metalna brava zaškripa i uključiše se svetla na tavanici. Vozač isključi motor.

„Zažalićete zbog ovoga”, Anderton ih grubo upozori dok su ga izvlačili iz kola. „Znate li vi ko sam ja?”

„Znamo”, reče čovek u braon kaputu.

Oni prisloniše pištolj na Andertona i odvedoše ga uz stepenice, iz memljive tišine garaže u hodnik zastrt tepihom. Ono što je bilo očigledno jeste da se on sada nalazio u raskošnoj privatnoj rezidenciji, u nekom zabačenom kraju, opustošenom od rata. Hodnik se na drugom kraju završavao vratima od sobe

– bio je to kabinet u kom su bile police sa knjigama, jednostavan ali namešten sa ukusom. U krugu svetlosti stane lampe, sa licem koje je delimično bilo u senci, čekao ga je čovek kog nikada ranije nije video.

Dok je Anderton prilazio, čovek je nervozno gurnuo na nos svoje naočare bez okvira, zatvorio kutiju u kojoj su do tada bile i jezikom ovlažio suve usne. Bio je to stariji čovek, imao je možda sedamdesetak ili više godina, i pod rukom je držao tanak, srebrni štاپ. Telo mu je bilo mršavo i žilavo, držanje neobično kruto. Ono malo kose što mu je ostalo bilo je smeđe boje, prošarane sedim – njegova kosa je izgledala kao pažljivo začesljana senka neutralne boje iznad blede, koščate lobanje. Samo su mu oči bile žive i nemirne. „Je li to Anderton?“, upita s nevericom i okrenu se prema čoveku u braon kaputu. „Gde ste ga pokupili?“

„Kod kuće“, odgovori mu ovaj.

„Pakovao se... kao što smo i očekivali.“

Čovek za stolom vidljivo zadrhta. „Pakovao se.“ On skinu naočari i vrati ih u kutiju grčevitim pokretima. „Dobro, bre, čoveče“, prosikta na Andertona, „šta je s vama? Jeste li polude- li? Kako možete planirati da ubijete čoveka koga uopšte ne znate?“

Ovaj starac je – Anderton to konačno poveza – upravo taj Leopold Kaplan.

„Prvo ću vam postaviti pitanje“, Anderton hitro odgovori. „Jeste li svesni šta ste učinili? Ja sam komesar policije. Za ovo mogu da vas zatvorim na četrdeset godina.“

Imao je nameru da nastavi, ali ga zaustavi iznenadna pomisao.

„Kako ste saznali?“, upita. Ruka mu nesvesno pođe prema džepu gde se nalazila presavijena kartica. „Preostalo je još...”

„Nisam obavešten iz vaše agencije”, Kaplan ga ljutito prekinu. „To što niste čuli za mene ne iznenađuje me previše. Ja sam Leopold Kaplan, general vojske Alijanse zapadnog bloka.” Zatim nevoljno dodade: „Penzionisan posle završetka anglo-kineskog rata, i ukidanja VAZB-a.”

Ovo je imalo smisla. Anderton je već slutio da vojska odmah obrađuje svoje duplikate kartica zbog svoje sopstvene bezbednosti. Malo se opustivši, on upita: „I, šta sad? Dodeli ste me ovamo. Šta je sledeće?”

„Jasno je”, reče Kaplan, „da ne planiram da vas ubijem, jer bi se to pojavilo na jednoj od vaših bednih kartica. Radoznao sam u vezi s vama. Izgledalo mi je neverovatno da bi čovek sa vašim ugledom planirao hladnokrvno ubistvo nekoga koga uopšte ne poznaje. Tu mora biti još nečega. Iskreno, potpuno sam zbunjen. Ako je ovo neka vrsta policijske strategije...” On slegnu mršavim ramenima. „Onda vi svakako ne biste dozvolili da duplikat kartice stigne do nas.”

„Osim u slučaju”, javi se jedan od njegovih ljudi, „da se radi o namernom podmetanju.”

Kaplan podiže svoje svetle, ptičje oči i zagleda se u Ander-
tona. „Šta imate da kažete?”

„Radi se upravo o namernom podmetanju”, reče Anderton, shvativši da je najbolje da otvoreno izloži ono što mu se čini-

lo da je istina. „Predviđanje na kartici je namerno smišljeno od strane određene grupe unutar policijske agencije. Kartica je falsifikovana, a ja uhvaćen. Tako sam ja automatski skinut sa svoje dužnosti. Moj pomoćnik uskače sa tvrdnjom da je sprečio ubistvo na oprobano delotvorni način Preduzločina. Nije potrebno reći da ubistvo ne postoji, niti namera da ono bude izvršeno.”

„Slažem se sa vama oko toga da neće biti ubistva”, mrko potvrdi Kaplan. „Stvićemo vas pod nadzor policije. Ja nameram da se postaram za to.”

Užasnut, Anderton se pobuni: „Vratićete me tamo? Ako me stave pod nadzor, ja neću moći da dokažem...”

„Uopšte me ne zanima hoćete li vi nešto dokazivati ili nećete”, prekinu ga Kaplan.

„Mene samo zanima da vas uklonim sa puta.” A onda lede-no dodade: „Ja to činim zbog svoje bezbednosti.”

„On se spremao da pobegne”, primeti jedan od njegovih ljudi.

„To je tačno”, reče Anderton sav preznojen.

„Istog trenu kad bi me uhvatili, strpali bi me u zatvorski logor. A Vitver bi potpuno preuzeo agenciju.” Lice mu se najednom smrači. „On i moja žena. Njih dvoje su u dosluhu, rekao bih.”

Delovalo je kao da se Kaplan na trenutak pokolebao. „Može biti”, reče on, ne skidajući pogled sa Andertona. Onda odmahnu glavom. „Ne smem da rizikujem. Ako je ovo nameštaljka protiv vas, žao mi je. To se jednostavno mene ne tiče.” On dopusti sebi